

הלו^תר בוט צייזט סימן יא

(2) הַטוּוֹ שָׁחוֹא עֹשֶׂה כֵּן לְשֵׁם צִיצִית, או * (ז) שִׁיאָמֶר לְאַשָּׁה טְרוּ לִי צִיצִית לְטָלִית*. יָאמֵר לְאַחֲרֵי טְבוּוֹן לְשָׁמוֹן, פְּסָולִים: ב *טְרוֹעָן (ח) נָכְרִי, וַיְנִשְׁרָאֵל (ט) עֹמֵד עַל גְּבוּ וְאָמֵר שְׁעִישָׁה לְשָׁמוֹן, לְהַרְמָבָב (ז) פְּסָול, (יא) לְהַרְאָא ש בָּשָׂר: הַגָּהָה (יב) וּנוֹהָגִין שְׁעִישָׁה הַיְשָׁרָאֵל מֵעַט, וְכַדְּחַיָּה לְקַמְּנוּ לְבָסָר סִימָן לְבָסָר שׁ וּבְיוֹרָה דְּעָמָה

שערית תשובה

הרבeka החשׁוֹן פּוֹלֵר. והיה בנטונה לילא הוכחה. ולפי שיטת כתובּ בחרש וגוון שׁבּ שׁבּ קבּרויול, שׁיטה זו ייְהָ שׁעה גַּם, אֲבָטֵן דְּקָמָן וְגַדְלָה עַזְּוִי לא מְכִינִי, וזה העת קרשׁבּ אֶת חַתְבָּא כְּבַיְשׁוּס. קְחִיתָן שׁפְּקָלֵן, לְפִי שׁרְבְּשָׁבּ אֶתְּמָא דְּבָרָתָן סְפִּיאָן מְלָקָתָן. וְזוּה נְמָנָה. בְּפִשְׁעָן קְמָם דְּרָקָנָן מְקִיר עַד שׁבָּא לְשִׁבְעָן כְּלִיטָה וְדִקְנָה גַּם, עַזְּשָׁן. ומְשִׁיחָן בְּלִילָא בְּלִילָא כָּבֵר, עַן מְגִיאָן שְׁבָקָה: הַלְאָן בְּלִילָה אַתְּ שְׁבָבָה הַבְּיִיטָן תְּסִין תְּסִין, וְדַיְלָן דְּקָרְשָׁבּ אֶתְּ שָׁם אַפְּרֵד בְּשָׁבָעָן. עַשׂ בְּתַשְׁבָּה וְדַיְלָן דְּקָרְשָׁבּ אֶתְּ שָׁם בְּתַשְׁבָּה הַמְּתֻפּוֹת, אַזְּרָחָה גַּוְתָּה סְלִיל דְּבָם בְּחַרְשָׁן וְגַעַן פּוֹלֵר קְמִישׁ

(ב) אם לא בשאמד אשורך בפירוש שהוא עוזה שלם לא שלמה הפטוח. ואם טנה מעת ואחריך אמיה (ס) לא מניין לכמה שנטנה כביך, דפסוקי קנספקא דין אי אמירותך הוכית סופו על החולתו¹⁰, ואם מהחלה פס' אין חשב שיחנה לשלמה אך שלא אמר בפירוש, נזהה לי לישן哉? לזרד לקל בזנה¹¹, דפרק ספקא הרא¹²: (ז) שיאמר לאשא. רוזה זומת. במתחלת שיטחה לך. והוא סדין (ט) אם אהשה בעצמה אומרת שהיא שיטה או טינה, גם נאבקת על קע שארכרה; מה שאין אז בעורכאלות ותרש שוטה ותקון שאנם נאיגנים. מוחרת לחابון לאבון; אבל מורה להכיעים, אפיקווז האן כל התורה כל-הזהר¹³, ובנדיין (ט) אדרעתה דגפה עבד לדליך עלא: (ט) מחר לטוטו, ומחרין בשאפר שיטחה לשנה¹⁴; וככל-שכן אם הוא עובר (ט) רק על שאר עברות לאובון; אבל מורה להכיעים, אפיקווז האן כל התורה כל-הזהר¹⁵, ובנדיין (ט) אדרעתה דגפה עבד לדליך עלא: (ט) חוץ גלולים. ושותה חרוש שוטה וקונן אם מהני בישראל גודל עזמוד על גבם ומולכם עזעשות לשטה. (ט) ענן בסיכון תם בביית-יוסף שיש פלעמא בזנה, ענן בזנו. בלבא או בלבא שפאנר נקסמת אחורינו בזנה: (ט) עזמוד על גבוי. צאנין בבאו רילכתה שטמבען זיזזא אם השראה איננה נמסכת בליכן, אבל אם הפענה נמסכת צוין הרבה, אן נראה דאיפלו לרואה ש לא מניין שלמד לענברגאלות בהחולת השיטה שגעשה לשטה; וככל-שכן אם הפסיק בחתונה ואחריך לאמן אחר החחיל לחש וטוטה, בונדיין גללי עלא מאורדים דאדעתה דגפה עבד ופסול: (ט) פסול. סכירא לה עונברגאלות אודעתה דגפה עבד, וליא צוות להם שסינישראל קענחו שטעשה לשטה: (יא) להרואה יש בשר. ובשעת הרקע לאשאן לו שטראל שייטו זה לשנה¹⁶ (ט) יש לסמך על זה. אבל בלא קבי לא, כי אגדרא אונטער לאבון קרבן קרבן רוחסנות ופדרדי גוסטין בהרגמבע¹⁷: (יב) נונטאגין שיעץ וכו', ובז זה להרואה יש. (ט) אבל להרקהם לא מהגין כל זה¹⁸. וענין (ט) באחרונות דמסקו ריבגה וזה הוא עד היותר טוביין¹⁹, אבל בריעבר כשר אפלו بلا סיוע כלל להרואה יש, כיון שטראל עזמוד על גבו ווקולד rhe לעשות לשטה. ואם אין קישראל גזען גבוי פגעי נמיין לבל עלא. דקונא לאן

ופריטים טריים עיבודו לשוקן, עד כאן לשון קורא־ו־שְׁבָלוּכֶת ספַּרְטוֹרוֹה. אסמן לו'ן קור יפלאל באנשי על הקיטור־יקיר. דקלה קרא־ו־שְׁבָלוּכֶת זאנא לדרקי מוקרי בעל ומסים וישראל עומר על נבון. וכך מגדן עזן שם ברבריו של חלוכות צעירות שפהב סקס־סבב מה מקו לחשילן־שרוך שפהב דילרוא' ש' שער, וזה לשונן בהשעחותו ושבב תא לאשין אין במליל וספריתתונה צעירות וכטיזא, שאין ארד אלם במתלהן, ביןין צעינן צעירות, פשעתן מגה שהואה כובר רמה שפהב לבנין פילה' גאנן דילגען הויא' ; אבלון קנטון צעירות נגי, שאין גאנשטייך אונא רגעים אונסרים, קאנבי עומד התסעה אל עטען, מהני ליה הטעקה שפהב בחחלה הטונית, דלאס האס דעומת האהבה, ונאה דכלבי עולפא לא מהבי בעמוד על גבו; אאן לומור דאמאר לאיכינ־וירורי שפהב אטאטר, געל־ברוחך דלא ציית לה באפַּון זה, אסמן חמי נמי בטורה. הולא צען הע רהבה¹⁹, וכען שפהב לעיל מנה טריי לי צעירות לטליתו, אף דשם הא לשונא מלנסון־ועורך לא פירע בטונה הטעמאנע כל הימים, בעין בונמאנע בהפאנטיריקין.

שער הצעיר

תרגומים: 1. בפי חרותה.

הלבות ציצת סימן יא

ביבורים ומוספים

[משנ"ב שם]

וענן באחרונים דפסקי רמנג'ג זה הוא על צד היותר טוב(ו).
ובעטם מנהוג זה כתוב החזו"א (ארוח סי' ו סי' 14), שכון שמחשבת
לשמה של הבעלים אינה מועילה אלא עירך מחשבת לשמה של
האדם העובד, מועיל החסיוון להחשב את היישרל בעבד, ומה
شمוקלים מעיקר הדין אף בלא סירוע היישרל, הרי זה מושם
שתחילה עשית הנכרי מתייחסת אל היישרל המזורה, ונחשבת
הרי במעשיה.

[ביה"ל ד"ה טואן עכ"מ]

שנואן עכ"מ⁽¹⁾, וכי, אבל לכתולח יש לחייב פלני עכ"י עכ"ט
וחרש שופחה וקתן אפלוא עמוד על ב"ב⁽²⁾ וכור, כל זמן שלא קרעין שהביאו
שי פלנזה⁽³⁾ וכור, עין בסיקין לט בשלוריית שוקה פלקלם שם בשם פלעך
ביזוקה, עין שם בקאו נילקה⁽⁴⁾.

15) ולענן טויה על ידי מכונה, כתוב החזו"א (ארוח סי' ו סי' י דיה
ונראה דאי⁽⁵⁾ שכון שתחילת העשיה היא על ידי אדם במא שמייר
את הימונע של הפעולה ונעשה לשמה, אך על פי שהמושך פועלת
המכונה אינה מתייחסת אליו, מימן נחשב הדבר כיסתמא לשמה/, וכן
כתב בשורת אחיעזר (ח"ג סי' טט אות ה) בשם השותה חסר לאברהם
(מהדורות א"ח סי' ג) ובשותה מנוח יצחק (ח"ב סי' צו-צח) האיריך
בדעתו המקולים והמהומירים, והוסיף חשש נושא, שמצויב בתוי הטויה
שאן מניחים לגעת במכונותו אלא לנכדים הקבאים העובדים שם,
והרבה פעומים כشنנספק חומר, חווים הם ומחברים את הרים בעצםם,
ונמען שנענו בטויות נכירות, לששית הרמב"ם לא מועל אף אם עמד
הירושל וממלדו לשמה, וכן חסיק שומר נפשו יוחק מזה. מאידך,
בשותה אור לעזין (ח"א סי' ב) בכתב טויה על ידי מכונה אינה געשה
לשמה, וכך אם יאמור בתחילה שעשה זאת לשמה לא ועל, כוין
שבכל רגע ורגע זו עשויה חרשה, וכך לפי דעת החזו"א אין להתייר
אלא במכוונה שוטה בכל הפעלה ורק חוט אחת, אבל במכוונה שלא אחר
שגוררה לטוות חוט אחר מתחילה לטוות חוט אחר, לא הוועלה בונתו
רק לחוט הראשון, אבל שאר החותמים פסולים.

16) ובמשנ"ב ליקון (ס"ר יד סי' ד, וכבה"ל שם סי' א דיה וטוב) כתוב
בשם ארונות החרים לגבי קtan שיש להקל בו לכתיחלה, והתמה עליון.
17) ובעטם הדבר שלענינו בדברים שם מודאוריתא לא סומכים על
החזקקה שקטן המגע לכל שנים מבייא שני שערות, כתב במשנ"ב
לקמן (ס"י נה סי' ק"ל) בשם הפמג' שמיינט המעי אינם מביאים שני
שערות כשהגינו בכל שנים, וכן החמירו חכמים לעין דאוריתא
להרשות למיינט (וראה עוד שם בס"ק מ).

18) שם (ס"א ד"ה או ק"ט) כתוב, לענן פרשיות תפילין שנכתבו על ידי
נער בר מזווה ואין בידינו לבדוק אם הביא שתי שערות, שציר עין
למענה, כוין שהנדע ביהודה והפמג' מכシリום, ומאניך הרעקי"א
הוישעות יעקב פוסלים.

[ביה"ל דיה וירושל]

וזשלקן-עריך לא פקל לר"א"ש בעמוד על גבו כי אם באינה נמשכת קשיה
ו芬ן סקפה⁽⁶⁾.

19) והחו"א בואר (ארוח סי' ו סי' 1), שהחילוק בין מיליה לאין
במשך זמן העשיה, אלא בדין סתמא לשמה. שבגת אין אומרים
שמחשבת הילשמה הראושנה של היישרל מועיל להחשב את כל
הכתיבה כסתמא לשמה, בין שבל רגע מן הכתיבה ראוי להרשות מן
הגירושין, מה אין כן בעבור מיליה, שבל המשך הפעלה נחשב
בסתמא לשמה מכך מהשברתו הראושנה של היישרל. ולפי זה כתוב,
שם התחיל היישרל עצמו את הטויה, או אפילו עמד היישרל על
גביה הנכרי בחוריות הטויה וציווח לשוטה לשמה, يول הנכרי
להמשיך את הטויה אפילו ומן רב.

[משנ"ב ס"ק ז]

ואם טויה מעט לאחריך אמר, לא מחייב למה שגנובה כבר, דפסקי
מספקא לנו אי אמרין הוכית סופו על תחולתו⁽⁷⁾.
8) וגם פירק את החותמים עד שלא נשאר כל חלק טויה מהטויה
הראשונה, ולאחר מכן שב ותוואן לשמן, ציריך בשווי שבט מהרשיג (ח"ב
סי' עז להסביר. וכן כתוב בשווי שבט הלוי (ח"א סי' ח), והוסיף,
שלמרות שאם מפרק למגרוי הרוי זה מועל, מימן אין להתר לסתוריהם
לעשות כן, וכן כתוב בשווי אגרות משה (ארוח ח"ר סי' ח) שאם מבטל
את כל הטויה הראושנה הרוי זה מועל, אמן בהגיה בשווי מהרשיג
שם כתבו שחזר בו מההתר זה.

[משנ"ב שם]

ואם בתקחלה גס-בן חשב שייה לא שמה אך שלא אker בפרקוש,
נראה לי דיש לצaddr למקל בזיה⁽⁸⁾, דפסק ספקא הרוא⁽⁹⁾.

9) משמע שכון שהוא ספק ספיקא יש לברך עליו, וכן לענן ספק ספיקא
במספרת העומר כתוב לקמן (ס"י חפט סי' לח) שمبرיך (וראה מה
שכתבנו שם). וכן לגבי ספק ספקא בקריאת המגילה, כתוב בשעה"צ
לקמן (ס"י הריצה סי' ט) בכתב הלבושים שרד שיכל לבך, אמנם, לענן
חויב ברכה אחרונה, בכתב המשנ"ב לקמן (ס"י רטו סי' ב) בכתב החחי אדם
והפמג' שאף מי שיש לו ספק ספיקא, בגין המסתפק אם אבל שיעור
כויות זו לא, וגם לפי העדר שלא אבל בית מסתפק פון שאכל ביריה'
שמא הhalbca בדעת האפוקים שעריך לברך על ברכה אחרונה, הרין
הוא שלא יברך מספק (וראה מה כתב בשעה"צ לקמן סי' יו סי' ו
ובמה שכתבנו שם). וכן לענן ספק ספיקא בברכת על ניטילת ידים, כתוב
בביה"ל לעיל (ס"י ז סי' דיה להתפלל) בשם הארץות הרוים שהרין כו.

10) כאן סתם שדין הוכית סופו על תחולתו נחשב ספק, ומועל לצרפו
לענן ספק ספיקא. וכן משמע מה שכתב בביה"ל ליקון (ס"י לב סי' ח
ריה בתחלת העומר) לענן עיבוד הקלו' לתפלין, אמנם, לענן מי שתחב
חותמים בגדר שלא לשמן, ורקם לשמן, כתוב בביה"ל ליקון (ס"י יד סי' ב
דיה לא יברך) שאף על פי שלכודורה כשר מודין ספק ספיקא, שמא לא

עריך לשמה בהטלת העיציות, ואף אם עיריך לשמה, שמא אומרים הוכית
סופו על תחולתו, מ"מ יש לנו רשות בזון שיש פסקים שטוביים שלא אמורים
הוישות על תחולתו, אין כאן אלא ספק אחד, וראה שם שנשארא בעצ"ע.

[משנ"ב ס"ק ז]

מדובר להאכין שאין מטרית לעשות ציצית בבגדיו, מפוד לטוות,
ומפין כשהאכין שטנה לשמה⁽¹⁰⁾.

11) ומרי שיש לפניו הירhor ואיסור, וכן שריש לפניו בnder אחד עם עיצית
ובגד אהר בעלי עיצית, וכן על פי שאין לו טירחה לקחת את זה או את
זה, מ"מ אינו מקפיד לקחת את ההירhor ודקה, אלא לוקח מן הבא בירור,
כתב בביה"ל ליקון (ס"י לט סי' א דיה או מומו) שעיריך אינו בכל כלל מומר
להכibus. עד אשר יניח את ההירhor ויקח את האיסור בירוק. וראה מה
שכתבנו שם.

[משנ"ב שם]

אבל מומר להכuis, אפיקורוס הוא לכל התרורה בזלה⁽¹¹⁾.
12) וכן לגבי מי שמנמר לחיל שבת בפרהסיא, כתוב לקמן (ס"י לט סי' י
ו שגהש הוא כמנמר לכל התרורה. מי נחשב כמנמר לחיל שבת בפרהסיא.
ובפרהסיא, וכן לגבי מחללי שבת במנינו האם נחשבים הם כמומרים או
כתינוקות שנשבו, ראה מה שכתבנו ליקון סי' תק"ב סי' ב.

[משנ"ב ס"ק יב]

ובכל זה להרוא"ש, אבל להרמ"ב"ם לא מחייב קל זה⁽¹²⁾.
13) ואם התחל היישרל את הטויה, כתוב החזו"א (ארוח סי' ו סי' ק)
שビル הנכרי להמשכיה מושם שסתמא לשמה, וכזה שאפשר שכן הוא
הדין אף לדעת הרמב"ם. ובשיטת המשנ"ב, ראה מה שכתבנו לעיל סי' ה.

הלוות ציון סימן יא

באווריהם ומושפים

(24) מובואר שאם אונס שוררים היבט מוחר לקווערים. וכן כתוב בספר דינים והנוגנות (פ"ב אות י) בשם החזירא לעניין חוטי ציצית שאינם שוררים היטיב, ומתוך כך מתפרקת שיוורתם, שאפשר לקלשרם.

ואם יכול בקהלת לעשות תחבולת שלא יתפרקו הציציות, כתוב הא"א (בוטשאטש, סי"ד) שיעשה כן. וכותב בשורת שבת הילוי (ח"י סי' ח) שאלוי כלול בדבריו היתר להדריך את ראשى הציציות בדרך שמורה, והרי בכך ציצית נאמר בספריו לשון "שזר" [כמובא במסנ"ב ס"ק יד], ולכן יש המזהירים לכפול חוטי הציצית לשומרה.

[ביה"ל ד"ה ונעשות]

ואם מפרק לו חוט אקר לשלים ולא נשאר כדי עניקה, בזוזי בשר; אך כדי שלא יאכלו על כל הויסקי⁽²⁵⁾.

(25) ובמשנ"ב להלן (ס"ק ס) הביא את דעת הגרא"א שאין אישור בבל הוויסקי, אלא במושיק חוטים ממין אחר, אך לא במושיק חוטים מאורתו המין, וכותב החזירא (או"ח סי' ג ס"ק ט), שhort פסול הרוי הוא בחוט ממין אחר לעניין זה.

אמנם החזירא כתוב (שם) שאף על פי שהתרפרק חוטי העקב, מימין כן שלא קשור חוט פסול עם החוטים, והבשר העציצה נעשה על ידי חוטים הבשורים למוצה, אין החוטים הנשפכים שמופקרים למיטה בעקב פולסים מושום 'בל תוסיף'.

ביה"ל שם

יאמרו קפרות⁽²⁶⁾ קלא ניקא לה פתופות⁽²⁷⁾.

(26) ממשע שדי באמירתו שלא נהלו במתسوفת, ואינו צריך להתקלה, אמונם, לעניין המטל לציצית על ציצית, בתב השועע לעיל (סי' י סי' י) שם התכוון לבטל את הראשונה, חוט רע את הראשונה וברשה.

(27) והחזירא כתוב (שם), שלסוכרים שצורך ביטול נוראה שערקה לבטל את שנייהם, כיוון שאם ישאיר בדעתו חוט אחד, הרי חוט זה ייחסב אליו הוויסקי חוט ממין אחר, ויפטל את הציצית משום 'בל תוסיף'.

ביה"ל שם

אם גפסק פשורה בחוט במקומות הנקב אפשר דבשרא⁽²⁸⁾.

(28) והחזירא כתוב (שם), שככל חוט שבאמתינו אינו שזר הרוי הוא פסול, משומש שהחלק שאים שזר מפסיק את החיבור בין חלקו החוט הכהרים, ולא נתרפרש טעמו של הביה"ל שנטה להקשר בויה.

[ביה"ל ד"ה וצריכין שזרה]

ולמצעה מן הקבעת טוב שיזקיה כל חוט כפול לשםוגה⁽²⁹⁾.

(29) ומוקור להידור זה, כתוב הערך השלחן (ס"א) שאולי הוא מפני שאמרם בגמרא (זומה עא, ב) שבגדים כהונת שכתוב בהן שיש היה חוט כפול ששלה, ואילו בגדים שכתוב בהן יושור' היה חוט כפול שמוונה, והרי לנו ציצית נאמר בספריו לשון "שזר" [כמובא במסנ"ב ס"ק יד], ולכן יש המזהירים לכפול חוטי הציצית לשומרה.

[ביה"ל שם]

ונפקתי אם קיו שוררים לשנים שלא לשפה ואחריך שורות לשמונה לשפה או לתקבז⁽³⁰⁾.

(31) לכוארה מודבר שורות בתחילת במחשבת 'שלא לשמה', או שבתחילת שורות שלודיא במחשבת 'שלא לשמה', או שבתחילת שורות אדם אחר ובסוף שורות אדם אחר, שאם שורות אותו אדם בסוף בסתמא, הרי כתוב במסנ"ב לעיל (ס"ק ה) שקיים לשלב העשוה על רעת ראשונה הוא עשה, והשובה השוירה שבסוף כאילו נעשתה אף היא במחשבת 'שלמה'.

[ביה"ל ד"ה לשמן]

אבל במקבוקא. אם מי שערה בעצמו שזקן, יש לומר קזו הקל השועה על דעת ראשונה הוא עשה, אף דזהו שמי פעלוח⁽³¹⁾.

(32) ולענין תלויות חוטי העזיות, משמע מסתוריהם לשונו לקמן (ס"י לג' סי' ד"ה אבלו בדיעבד) שאם נתלו החוטים בסתם אין להקשרים, אף אם נתנו קורם לבן במחשבת לשמה.

[משנ"ב ס"ק יט]

ויש אזכור דארנקה יותר טוב שלא לקלש⁽³²⁾.

(33) ובטעם הדבר כתוב המג"א (ס"ק ג), שהוא כדי שלא להוציא על הקשרים. וביאר הפטיג' (אי"א ס"ק ב) שאין בונטו שאסור מושם 'בל תוסיף', שהרי רק הקשר הראשון הוא מן התורה, אלא שהוא כמושיף על הקשרים שנגנו לקשורה [כמובא לרקמן (ס"י כד ס"א)] שהם כנגד חמישה חומשי תורה].

אמנם לעניין הדלקת נרות שבת, מבואר ברמ"א לקמן (ס"י רסג סי' א) שאף על פי שנגנו להרליך שני נרות, אחד כנגד זכור ואחד כנגד שומרה, מימן יכולים להוציא על המספר ולהרליך שלשה או ארבעה נרות, משום שניין להוציא על דבר המבון נגד דבר מסוים, ובבלבד שלא יפהות מונגו.

[משנ"ב שם]

ונכון לפקחים אם סם שוררים יפהה, קלא שכך שיזקיה⁽³³⁾.

הלוות צוות סימן יא

באר הגוללה

בשוארין (טו) *לישמן: ג האם
בכבי (טז) קרי עניביה: (הגה
בכבי בשם הווקה: **ד** ואך כתובים
בער א סולכטום (פאלון) (עניביה)
ברג'ה (טז) לא פראטס קלאו-יש ורוכרים בפרק א סולכטום (פאלון)

שערית תשובה

שאלה שמנת השותה וקיט בבל חות, שהם סיד בבל בנה, אין מלחין בזוז;

פאוור הילכיה

באר חיטט
ובטעז' מש"ש: (3) שורין לשפן, ואפלן קידעכדר פסול אם לא סי' שורין לשפן, כי"א: (4) למשה. ובכזיתה של רבנו שלמה מילכו לא קי' קשיים. ובקב' מ"א: וכן שפטתי, דהרי כלאוסר על סחזרם, ובפרט אם הם שוררים כנ"ל עבדת, והונן בטהלה שורר ב' החותן רוחחים עשו מעתה עצם מאורבין

משנה ברורה

מופיע אין בו מושג: (יג) ועריכין. (יד) רשם לא מזכיר להפסלון אףלו אם שונן אסרךך ישראל לשפן: (יד) שזירה. בנו שיכלטם אחר הטוויה לשנים ווישורם: (טו) ואם בפל כל חותם לשמה ושותרו גמגן, לית לנו בה. ותעט להשוויה, רתנן בספרי: "עושה להם ציצת", שומע אני ועשה ציצית במתות שחווא? תלמוד לומר "ווקתני על ציצת הקבנה" פתמי' חבלח". בטעוי ושורר [פרוש, בעין משלון דקורי שדור]: אי נמי, דסתם פתילה היא שוגרה: אין לי אלא תכלת, לבן מניין? אמרה תורה: תן חכלת פון לבן, מה חכלת טווי ושורר אף לרן טווי ושורר. וען באור הילבה: (טו) לחבן. דמשוויה ואילך (ט) הוא הפל בבל עשיה רבקמא לאן דאריך לדשמה. וכותב המקגר אברעם דאי בראיבר מעתב אם לא קייו שורין לשמן, וכן משמע מבואר הגר"א: וויש מקלון בדיעבד אף בלתי שזינה. וען באור הילכה שבארנו דאי לסתם על זה, אך אם פשוויה קיה סתמא יש להקל בזיעבה. פון רכשטייה קיה לשמה, וכל סעודה על דעת קראשונה הוא עוזה: ב (טו) וגעשו שששה עשר. פריש, שנתפרק כל פלישוניה החוטן. ולרבוחא דרישנא נקתה, אכל הוא פון נתרך שני חותין ונעשו ארבעה גומין בעינן שישיטיר כדי עניבה, דאי לאו בכיס פסול, ורקו במו שונחרו לו שני חותין בציאווחין, רפסול אם לא דא דקדק בשעת אשניה שיחיה לעולם ארבעה ראשין לצד אחד, וקדלפין בריש סיון יב: (ו) כדי עניבה. ואפיקעל-גב דיש פוסקין אם נפקקי בלון אףלו נשתר פרוי עניבה, בם"ש סיון יב, מבל מקום בשורה סמכוין אדעה ראשונה והחלcta כוותה, כמו שפקק שם נ"א ופמ"ב, עי"ש. ועוד עוד, דהשלוחן-עדירך פגידי דוקא בשור כל חות לשונם, אכל אם בפל ושורר לא רקעעה או לשמה, כמו שמצוי בומגנו, נתפרקו לששה עשר, אףלו אם לא נשתיר כדי עניבה חשך, דהא על-כל-פניהם נושאנו מהחותן שורר לשונם. ולענין כל תוסר' עין באור הילבה: (ו) טוב לךשר. וויש אופקים דאררכבה יותר טוב של לא לקשרא⁽²³⁾, ונובון להחמיר אם הם שזרירים יפה, דלא שכחים שיתפרקן⁽²⁴⁾ [טמ"א בס"ק ב"ג ומפני ג]

שער הציגן

(ז) בית-יוסף: (ט) הרמב"ם: (ט) הגרא:

הלוות ציון סימן יא

השMOVEDה * אין פחותות (ג) [ה] מ"ד גורדים, וריש אומרים י"ב גורדים, (כ) *ח'בן נועהין. **וילעלה** אין להם (א) שעוד: (הנה ואם עשו ארך יותר מדי *יכל לצלג, וכןן בוה מקומות פעשה ולא מן העשו) (בדרכי החק). אך מהחווטים (ככ) יתיה *יונדר (ט) ארך, קדי שיכרך בו (ככ) הגדיל פניו חקלק מהפיציות שאינו ארגן: (הגה ושבור ספנבר יהנה פיציות (כד) לאסר שפנבר, מלבד מה שפנוב על גון טבגר) (סדרת ב':) ה (כח) אין עושין האיכות מהצמר הנאהן בקוץים כשהצאן רוכצים בינוים, ולא מהנימין הפתלים מהבהמה, ולא משינויו שני (כו) שהאORG משר בסוף הכבגה. וחתעם, משום בזוי (ו) מזונה: ו *אל אם עשאם *מאמר גוזל, פסולים, דקמיב ועשות (כז) להם, משליהם: הנה

בואר היטוב

ונפה דלא שכיחי שיטופרקי: (ב) מארבע גודלים. ומורדים במקום רצוב באבעצט גודלן, מודמי ודים מא עית: (כ) ארקה. ניל ראמ אמר איננו ארך כל-כך לברך בו חלל, ורקין בו קאעת פריליות מחות ואו קאעת פריליות מהחות שניין, כי בזמנם החכלת קיז עשיין קאעת הברהיות מתקבלת וקאעת הברהיות מזקנן, כי-יא: (ד) מזקנן. ואפל בראעכיד פסלול, ט.ז. לא-אורה קשין. דלפין' ונטען הווא משומש בזוי מזקנן לא מזקנאה לא מזקנאה לא מזקנאה דף ט ע"א: וויש ליעש בע"פ הפקחא של הקראא שם: אלפא דבעין טונה לשמה וכורו, ומוטיב להה כשם האל, קלא בפרושי' שם. ע"ש וו"ק. ובזה יונגן קשין בטופסיקים למה

משנה ברורה

עין שם: ד (יט) מ"ד גוֹלְדִּים. ומרידת הגודל בכל מקום (ט) הוא של אדים בינוּגִי, ומזרקין אותו בפרק העליון, (יט) במקום הרחוב באומצע⁽²⁴⁾ (ועיין בשעה⁽²⁵⁾). עין מגן-אברהם וכ"ג ר' ע"ב שהbicario בשם הנזכר בס"ס ר'שעור גוֹלֵד הוא כרוכב ד' שעורות זו בצד זו בדחק, והן בארכ' ב' שעורות בנותה: (כ) גוֹלֵד נוֹגָגִין. וכן פסק הלכוש. ואס'ין לא יפה עושין הטוכרין שפצמצמן במדת ארכן, וקרוב פ' נ'רב לחיות ברכחה לבשללה, כי אף ד' מן הטעורה ד' בכל שהוא, מדרבן בעין שיזהה י"ב גוֹלֵד אין אמר קשיש⁽²⁶⁾ מלבד מה שפניהם על קון פ'גדו⁽²⁷⁾, ולש להזוהרים על כל ד' (פמ"ג). עין בבואר שפניהם על קון פ'גדו⁽²⁸⁾. ור' קונה (יט) נוֹגָג לעושתו ארך זורת⁽²⁹⁾, קרי הילכה: (כא) שעורה. ור' קונה (יט) נוֹגָג ב' שעורה⁽³⁰⁾: (כב) יהי' ו'כו'. ואם שאם יפסק ג'ת ג'טן יישאר בו בשערו⁽³¹⁾: (כב) יהי' ו'כו'. ואם אחדר (כ) אין אוֹרֶךְ פְּלִיקָה ל'כו' בו ס'כל, י'כו' בו ג'ת קריכות בכל החושין ארכן י"ב גוֹלֵד אין אמר הקריכה והקשינה. כמו שבכתב ר'ם"א, ואפ'לו זה החותט הארכ' אסר שיברכ' ישאר י"ב גוֹלֵד: (כג) ה'גדיל. קראו גדריל על שם קעטיר, שנעשה גדריל אמר שנברך עלילו. וזהו שפכמל ר'מ"א אחדר-ב' יהי' טולק' וכו', ר'זה לו'ר שמתחלח' הוא ח'לק בל' גדריל ואיראה, וועל'נייה החותט נעשו גדריל. ודר' אפרים: (כד) לאחר שקשאר, ובמי אצבע יתנה דקינה י"ג גוֹלֵד מלבד שעושין בגדיל מתקצ'ר, ובמי אצבע יתנה דקינה י"ג גוֹלֵד מלבד מה שפניהם על ה'גדיל, (לט) ואפ'לו בדריעבד מעכב. והעו'לים מקילין בונה, ונאי למחות בנים: ה' (כח) אין עושין. ואפ'לו בדריעבד שפכמל (ט"ז) ופמ"ג: (כט) ש'קה'ור'ג מ'שיד. אין לה'קשות, דבלאו ה'כ' כי יש פסול, דלא נתנו החותטן לשם ציצית? יש לו'ר דמ'ורי אפ'לו כי ר'מתוחלה טו' החותטן לשם ציצית ואסר-ב' אין מ'קס ב'ג'ג, ואפ'לו קבי' שפכמל מ'שומ' בזוי' מצחו (ט"ז). ובספר ס'פ'או קתוב ה'שעום: מ'שומ' ד'בעין 'ה'קינה' מין ב'ג'. ואין מינים קילו' ר'או'ים לעשות מהם ב'ג', שהם פ'סלת נ'צבר ואין ב'ג'ג נעשה מ'קמונן, עד ב'אן ל'שנו'. ואס'ין כל מני צ'רף שהם ברועין שאין ב'ג'ג נעשה מהם, פ'סולים לעציכת (מ"א): ו' (כו) 'ל'ה'ם' מ'שלחים. ג'ראה פ'שוט ד'הוא מדין אם לקה ב'ציצית ב'בקפה וה'מו'ר צ'יל ב'קרא⁽³²⁾, עין מה ש'תקבנו במשנה ברורה פ'ער'קן כד לענן ס'קפת ציצית. וא' ואסר שהשיטים בבדנו שלם לו' עכ'נים או' נס'ם לו' במתנה, אם מ'חוב ל'חד

שערית תשובה

[ל] מדר' עבה"פ. וענין מג"א בשים בפרק כב' שמתוועפות פרק ה' כתובות נספחו בפרק. וכן בתש"ש ספקן לה סיק נון שיטול לילך לחטף. אכן כב' אפסרים על פוטר קראת צביש שרי פסקות בדרכו. אם לשער בעקבות סעיף קראת של דגא מלול או בפרק קראת קרש של גנויל. וכייש בגניזות קהילותות באורך. עין תחישות נתקרטם שבקיטוני הלכאות גנויל. וסתם ננפער ריבולטה דרבנן אפשר לתקן ספקן זו. וב"ט בטילות שאנו של עטר פרוסטים לאלו שלא שר מיטים. שדעת בפה פוטקס שאין מזכין אלא קדונין, וכל לךך אענין שאין שם ייב אונדרלים קשאנדר פטוקום רוחב. אך פטוקום טקצדר או בתקומט קשאשר, אט הרוא שעת קדוק ואין לו אופרים. וכשענין לו אופרים מאלו נערת אט אלו גנויל קראטום מהפם. וגט כים בפסק והלענין מפכבר לתקון צער ט שלאל צחיך סנקט מג'אנדרלייט.

פאנר הלבנה

שער האציגו

(ג) אריזות-הפקחים, והוא מפנהות מא עיב' בטפה של פל' וכיו': (ימ) פריטים ממספקות-היקב אוות ח' בטב' דכן גזקה לו' להלכה, עי"ש: (ט) קאנ-אברעסס: